

Χριστουγεννιάτικο μήνυμα του Αρχιεπισκόπου Στυλιανού

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2011

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ

Ἐλέω Θεοῦ Αρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας,
παντί τῷ Ἱερῷ Κλήρῳ καί τῷ εὐσεβεῖ Λαῷ
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεράς Αρχιεπισκοπῆς.

Ἀδελφοί Συλλειτουργοί καί τέκνα προσφιλέστατα ἐν Χριστῷ
τεχθέντι.

Ἡ Πρόνοια τοῦ Παναγάρχου καί Φιλανθρώπου Θεοῦ, ἡ «ἐκ μή
ὄντων» τά πάντα «ὡς ὄντα» καλέσασα εἰς τήν ὑπαρξήν, μᾶς ἀξίωσε,
ὄχι μόνον νά ὑπάρξωμε καί ἐμεῖς γιά ἕνα χρονικό διάστημα, ἀλλά
καί νά γνωρίσωμε μέσα εἰς τόν κόσμον καί τόν χρόνον, τά θαυμάσια
τῆς Θείας Παντοδυναμίας.

Ἐορτάζοντες, λοιπόν, καί ἐφέτος γιά μιᾶ ἀκόμη φορά τά
Χριστούγεννα, δηλαδή τό Μυστήριον τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ
Λόγου, καλοῦμαστε νά προσεγγίσουμε τόν νηπιάσαντα Θεόν τῆς
φάτνης μέ ταπείνωση καί εὐγνωμοσύνη, ὥστε νά γευθοῦμε «κατά
τό μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. 4, 7), τήν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ
«τήν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν» (Φιλιπ. 4, 7).

Ἡ ταπείνωση ἐδῶ εἶναι ἀπαραίτητη, γιατί πρόκειται γιά τό
«μέγα τῆς εὐσεβείας Μυστήριον», ὅπως τό κηρύττει μέ κατανύξη ὁ
Ἀπόστ. Παῦλος (Α' Τιμ. 3, 16).

Καί ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι ἐπίσης αὐτονόητη, γιατί αὐτό τό
Μυστήριον ἀφορᾶ ἄμεσα τόν ἄνθρωπον, τόν κάθε ἄνθρωπον, πού

ἐκτίσθη «κατ' εἰκόνα Θεοῦ», γιά νά ὀδεύσει «εἰς ὁμοίωσιν Θεοῦ»
(πρβλ. Γεν. 1, 26).

Ἄν ἡ Ἐνανθρώπιση τοῦ Θεοῦ Λόγου γιά τόν Ἀπόστ. Παῦλον
ἀποτελεῖ τό μέγα τῆς εὐσεβείας Μυστήριον, γιά τόν Εὐαγγελιστή
Ἰωάννη τό Μυστήριον αὐτό φωτίζεται ἀπό τό ἀπλετο φῶς τῆς ἀγάπης
τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἡ μόνη αἰτία καί πηγὴ τῆς Δημιουργίας καί τῆς
σωτηρίας τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου:

«οὕτω γάρ ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν Υἱόν Αὐτοῦ τόν
Μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν μή ἀπόληται, ἀλλ'
ἔχη ζωὴν αἰώνιον»

(Ἰω. 3, 16)

Ἐχοντας τώρα ἐντοπίσει τήν Ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ὡς τήν κατ'
ἐξοχὴν αἰτία τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως, πρέπει νά μή λησμονοῦμε
ὅτι αὐτὴ ἡ Ἀγάπη ἔχει δύο χαρακτηριστικά γνωρίσματα, πού τήν
ξεχωρίζουν ἀπό ὅποιαδήποτε ἄλλη ἐννοία ἀγάπης.

Εἶναι πρωτίστως γενική, δηλαδή ἀπευθύνεται πρὸς «πάντα
ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον» καί δεύτερον, ἀνανταπόδοτη,
δηλαδή δέν προϋποθέτει κάποιο ἀντίκρισμα, ἀλλά παρέχεται
δωρεάν. Γι' αὐτό καί ὀνομάζεται Χάρις, ἐπειδή προσφέρεται ὡς
χάρισμα εἰς πάντα ἄνθρωπον, ἀρκεῖ νά μὴν τήν ἀπωθήσει
ἀρνούμενος τήν δωρεάν.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, πού ὑπῆρξεν ὁ μυστικώτερος
καί βαθύτερος Θεολόγος τοῦ Βυζαντίου μᾶς λέγει ὅτι, ὅπως ἡ
Θεοτόκος Μαρία ἐκνοφόρησεν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου τόν Θεόν Λόγον,
ἔτσι καί κάθε πιστός δύναται νά «κυφορήσει» τόν Λόγον τοῦ Θεοῦ,
γενόμενος «Θεοτόκος» καί «Χριστοτόκος».

Ὅσον ὁμως καί ἂν ἀκούγεται ἀνευλαβής, ἴσως δέ καί
«βλάσφημος» ἡ διδασκαλία αὐτὴ τοῦ Ἁγίου Μαξίμου, πρέπει νά
ὑπενθυμίσωμε ὅτι αἰῶνας πρὸ αὐτοῦ εἶχε κηρύξει πρὸς ὅλα τά ἔθνη

ὁ Ἀπ. Παῦλος τό ἀνήκουστον ἐκεῖνο σημεῖον τῆς θεολογίας του, μέ
τό «ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. 2, 20).

Καί δέν εἶναι βεβαίως μόνον ὁ Ἅγιος Μάξιμος πού ἐπέμεινε
σταθερὰ εἰς τόν βιωματικόν αὐτόν χαρακτήρα τῆς Χριστιανικῆς
Θεολογίας. Καί ἄλλοι Πατέρες τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας ὠνόμασαν
«Δευτέραν Δημιουργίαν» τήν Ἐνανθρώπιση τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὅπως
π.χ. ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος, ὁ ὁποῖος ἐδίδαξεν ἀπεριφράστως ὅτι «ὁ Θεός
ἐνηθρώπησεν, ἵνα ἡμεῖς θεωθῶμεν» καί ὅτι «ἐκεῖνος ἐπτώχευσεν,
ἵνα ἡμεῖς πλουτίσωμεν τῇ ἐκεῖνου χάριτι».

Ἐν κατακλείδι, μπορούμε νά πούμε ὅτι ὄχι μόνον τοῦ Παύλου,
ἀλλά καί τοῦ Πέτρου, καθὼς καί τοῦ Ἰωάννου ἡ «θεολογία» εἶναι μιᾶ
ἐκτενῆς καί ἀκριβεστάτης συνέπεια τῆς περὶ Χάριτος διδασκαλίας τῆς
Καινῆς Διαθήκης, ἡ ὁποία καί ἀποτελεῖ τό «πλήρωμα» τῆς
λυτρωτικῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος.

Τήν δέ βαθυτέραν ἐννοίαν τοῦ «πληρώματος» τούτου,
ἀντιλαμβανόμεθα ἀκόμη σαφέστερα ἀπό τήν ἐπιγραμματικὴν ρησιν
τοῦ Ἰωάννου «ὁ νόμος διὰ Μωϋσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καί ἡ ἀλήθεια διὰ
Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο» (Ἰω. 1, 17).

Τῷ ὑπὲρ ἡμῶν Ἐνανθρωπήσαντι Θεῷ Λόγῳ ἡ δόξα καί ἡ τιμὴ
καί ἡ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν!

Διάπυρος πρὸς Αὐτόν εὐχέτης

Ὁ Αὐστραλίας ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2011